

valg fik fra regeringen i forbindelse med behandlingen af B 4.

Rusland og FN - de to eneste parter, der formentlig kan spille en afgørende rolle i konflikten - er kørt ud på et sidespor. NATO-landene forsøger nu i 11. time at få dem tilbage på banen i en aktiv diplomatisk rolle.

Folketinget skal igen tage stilling til at sende yderligere fly af sted. Det vil bringe den samlede NATO-humanitære indsatsstyrke op på i alt 1000 fly. Det er udtryk for en traditionel militær tankegang, at hvis magt ikke hjælper, så prøv med mere magt, jf. artikel i Politiken den 18. april 1999 af Herbert Pundik.

Hvad hjælper så? Der er ikke noget let svar, fordi bombardementerne fra starten var en katastrofal fejl. Mindretallet finder, at det eneste svar hedder forhandlinger, hvor både Rusland og FN har en central rolle. For ved hver bombe, der falder, øges hadet, og en løsning bliver dermed sværere at finde.

Mindretallet kan derfor ikke støtte denne eskalering af konflikten.

Et andet mindretal inden for mindretallet (Dansk Folkepartis medlem af udvalget) kan ikke tilslutte sig beslutningsforslaget. Mindretallet mener først og fremmest, at det for Danmark og resten af verden gælder om at afhjælpe de store menneskelige katastrofer, der er fremkommet de seneste uger på grund af de etniske udrensninger, som Milosevic har stået bag.

Danmark bør sende nødhjælp, hospitalsudstyr og oprette flygtningelandsbyer og gerne sende mobile flygtningelandsbyer, som kan hjælpe flygtningene i nærområdet.

Men selv om det kan være fristende at sætte Milosevic på plads ved hjælp af bombardementer m.v., har det vist sig at være en meget dårlig strategi, idet Milosevic blot er blevet styrket af bombardementerne i Serbien, og samtidig er udrensningerne fortsat i et hidtil uset hurtigt tempo, selv om den danske regering har understreget, at det ikke ville ske i forbindelse med behandlingen af beslutningsforslag nr. B 4 om et dansk militært bidrag til en NATO-indsats på det vestlige Balkan den 8. oktober 1998, jf. Folketingstidende 1998-99, Folketingets forhandlinger, side 67 ff.

Den uundgåelige følge af bombardementerne, der også har ramt mange uskyldige civile og flygtninge, er indsættelsen af landstyrker, som kan medføre helt uoverskuelige tab for NATO

og Danmark. Afsendelsen af de 4 yderligere F-16-fly er således forløberer for indsættelsen af landstyrker, måske 200.000-300.000 soldater i Kosova. Anderledes kan det ikke være.

I stedet for en yderligere forøgelse af militæraktiviteterne i området ønsker mindretallet at give fuld opbakning til, at FN's generalsekretær, Kofi Annan, afprøver alle forhandlingsmuligheder i konflikten, hvor også Rusland skal spille en vigtig rolle. Man kan frygte, at Rusland aktiveres militært i krigen på serbernes side, hvis man ikke stopper angrebene nu.

Den britiske general Sir Michael Rose har i Sunday Times den 18. april og i B.T. den 19. april 1999 udtalt, at Vesten har tabt krigen, og at NATO-landene ikke længere har »de militære mandskabsressourcer, der skal til for at klare en flerårig landkrig mod serberne. Selv ikke hvis den politiske vilje er til stede«. De to artikler er optrykt som bilag til betænkningen.

Videre udtaler den britiske general, at NATO hurtigst muligt må »se at finde udgangen. For det står ikke til at skjule ret meget længere, at Vesten har tabt krigen om Kosovo« på grund af NATO's totalt fejlslagne strategi på Balkan.

Efter mindretallets opfattelse skal danske soldaters liv og færlighed ikke sættes på spil i en krig, som på forhånd er tabt for Vesten.

Nogle mener så, at det er den nye verdensorden, vi skal vænne os til, at i enhver situation, hvor et mindretal i et land eller et flertal bliver terroriseret af andre, skal omverdenen gå ind og bombe eller indføre en »militær situation« i det pågældende land.

Det vil i givet fald indebære, at vi skal bombe kineserne, der undertrykker tibetanerne, at vi skulle have bombet i Rwanda, hvor hundredtusinder af mennesker blev slagtet, at vi skal bombe burmeserne, der ikke tåler opposition, at Danmark skal medvirke i bombardementer i Nordirland, hvor terrorgrupper spreder skræk og ødelæggelse. Hvis vi skulle alt det, ville vi sandelig få nok at gøre.

Erfaringen fortæller, at når man skal til at gå i krig, er der højt humør og stor optimisme. »Nu skal vi klare problemerne - én gang for alle.« Det siger meningsmålingerne måske også lige nu. Men stemningen kan hurtigt vende. Når de første danske fly bliver skudt ned, eller når serbere her i landet vil hævne de bomber, danskerne har kastet, vil de fleste bittert fortryde, hvad de blev ført ud i af den danske regering.